

Revistă lunară de cultură creștină

VESTITORUL

Editată de Episcopia Română Unită cu Roma, Greco-Catolică, Oradea

Oradea, 27 ianuarie

Seria I, Anul XIX, Nr. 7 (207), 2011

CARDINAL IULIU HOSSU

Din sumar:

Alocuțiunea Papei Benedict al XVI-lea la rugăciunea *Angelus* - pag. 3;
Papa Ioan Paul al II-lea, un sfânt al inimilor ce își îngăduie să fie fericit
pentru o vreme - pag. 12-15

A trecut la cele veșnice Arhiepiscopul John Bukovsky

Comunicat de presă CER

În dimineața zilei de 18 decembrie, a murit, la vârsta de 86 de ani, Arhiepiscopul John Bukovsky, primul Nunțiu Apostolic în România după 1990. Duminică, 26 decembrie, în Catedrala Sf. Iosif din București, în timpul Sfintei Liturghii de la ora 10.30, se vor face rugăciuni pentru odihna veșnică a sufletului monseniorului Bukovsky. Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie va fi prezidată de Înalț Preasfințitul Ioan Robu, Arhiepiscop Mitropolit de București și Vice Președinte al Conferinței Episcopilor Catolici din România. La Sfânta Liturghie va concelebra și monseniorul Baudouin Biajila Muankembe, consilier la Nunțiatura Apostolică din România.

„Dumnezeu să-l ferească pentru totdeauna pe monseniorul John Bukovsky. A iubit mult România și biserica noastră locală; așa spune chiar că pentru mult timp a fost protectorul nostru, și atunci când lucra în Secretariatul de Stat al Vaticanului, și atunci când a activat câțiva ani ca Nunțiu Apostolic în România, începând din 1990. Sunt sigur că nu numai în amintirea mea el rămâne un exemplu de slujire și iubire totală a Bisericii și a poporului lui Dumnezeu”, a declarat ÎPS Ioan Robu, Vice Președinte al Conferinței Episcopilor Catolici din România.

John (Jan) Bukovsky s-a născut la 18 ianuarie 1924 în localitatea Cerova (districtul Senica) din Slovacia. În 1945 a devenit misionar în congregația Misionarii Cuvântului Divin, iar în 1947 a plecat în

Statele Unite ale Americii pentru completarea studiilor teologice. În 1950 a fost hirotonit preot la Techy (Illinois), în Statele Unite ale Americii. Din anul 1973 și până în 1990 a lucrat în Secretariatul de Stat din Vatican, aducând un aport important în încercările Sfântului Scaun de a stabili contacte cu țări precum Cehoslovacia, Ungaria, România, Bulgaria și Albania. În acea perioadă a vizitat deseori România, însoțindu-l, în misiunile sale diplomatice, pe Cardinalul Luigi Poggi, pe atunci Nunțiu Itinerant în țările din estul Europei.

În 1989 John Bukovsky a intrat în serviciul diplomatic al Vaticanului, iar în august 1990 Papa Ioan Paul al II-lea l-a numit Arhiepiscop (titular de Tabalta) și totodată Nunțiu Apostolic în România. A fost consacrat episcop în Bazilica Sf. Petru din Roma, la 13 octombrie 1990, de către Cardinalul Agostino Casaroli, Secretar de Stat în Vatican.

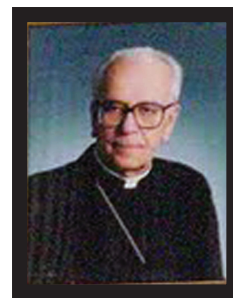
Între anii 1990-1994 a fost Nunțiu Apostolic în România, primul Nunțiu Apostolic după ieșirea țării noastre de sub regimul totalitar comunist. Prin activitatea sa diplomatică, Arhiepiscopul Bukovsky a marcat istoria Bisericii Catolice din țara noastră: a realizat restabilirea relațiilor diplomatice dintre România și Sfântul Scaun, a redeschis Nunțiatura Apostolică și a sprijinit Biserica Catolică locală în demersurile sale pentru reintrarea în drepturi și pentru reluarea activităților pastorale. La 20 decembrie 1994 și-a încheiat misiunea diplomatică în țara noastră, fiind numit Nunțiu Apostolic în Federația Rusă. În cartea sa de memorii, publicată în anul 2006, relatând momentul despărțirii de România, Arhiepiscopul Bukovsky scria: „Trebuie să vă mărturisesc că plecarea nu a fost lipsită de durere. În timpul îndelungaților ani de muncă sub regimul comunist și ai celor patru ani în care am fost nunțiu m-am simțit bine în România, cu episcopii, cu preoții lor și credincioșii, și în această țară am lăsat o fărâamă din inima mea”.

În anul 2000 monseniorul Bukovsky s-a pensionat și a trăit la Viena până în anul 2006, când s-a retras în casa comunității din Techy (Illinois) a congregației religioase din care făcea parte. Aici, în ziua de 18 decembrie, sufletul său s-a reîntors la Tatăl.

Dumnezeu să-l odihnească în pace.

Biroul de presă al CER

Funeraliile arhiepiscopului John Bukovsky, fost nunțiu pentru România, s-au desfășurat în ziua de 3 ianuarie 2011, la Nitra, în Slovacia. Conferința Episcopilor din România a fost reprezentată de către episcopul Petru Gherghel.

VESTITORUL

P.S.S. Virgil Bercea: Președinte

Redacția și administrația:

Pr. Olimpiu Todorean: redactor coordonator,

Ioan F. Pop: secretar de redacție.

Colaboratori:

Otilia Bălaș, Nicolae Costruț, pr. Ioan Erdeli, Maria-Mirela Filimon, Silvia Pantiș.

Adresa:

410210 - Oradea, str. Ep. Mihai Pavel, 4;

Tel: 0259.436.492; Fax: 0259.430.509;

E-mail: olimpiu35@yahoo.it; Tel: 0722.450.013

Abonamente: Alexandru Toma

Str. Borsecului Bl. X16, Ap. 30

Tel: 0259.472.823; 0741.933.193

Difuzare: Claudiu Boda

Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8

410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

I.S.S.N. 1454 - 8526

Alocuțiunea Papei Benedict al XVI-lea la Rugăciunea *Angelus*

16.01.2011

„O singură familie umană”, tema Mesajului pentru Ziua Mondială a Migrantului și Refugiatului 2011, a fost amintită de Sfântul Părinte Papa Benedict al XVI-lea în alocuțiunea rostită duminică, 16 ianuarie 2011, înainte de recitarea rugăciunii *Angelus* împreună cu miile de credincioși. După recitarea rugăciunii *Angelus*, Pontiful a amintit bucuria Bisericii la anunțul beatificării Papei Ioan Paul al II-lea în Duminica a doua a Paștelui, dedicată chiar de el Divinei Milostiviri.

Iubiți frați și surori,

În această duminică este Ziua Mondială a Migrantului și Refugiatului, care în fiecare an ne invită să reflectăm asupra experienței atâtor oameni, bărbați și femei, și a atâtor familii, care lasă propria țară în căutare de condiții mai bune de viață. Această migrație uneori este de bunăvoie, alteori, din păcate, este forțată de războaie sau persecuții, și se întâmplă adesea – cum știm – în condiții dramatice. De aceea a fost înființat, în urmă cu 60 de ani, Înalțul Comisariat al Națiunilor Unite pentru Refugiați. În sărbătoarea Sfintei Familii, imediat după Crăciun, am amintit că și părinții lui Isus au trebuit să fugă din propriul pământ și să se refugieze în Egipt, pentru a salva viața copilului lor: Mesia, Fiul lui Dumnezeu, a fost un refugiat. Biserica, dintotdeauna, trăiește în interiorul ei experiența migrației. Uneori, din păcate, creștinii se simt constrânși să lase, cu suferință, pământul lor, sărăcind astfel țările în care au trăit strămoșii lor. Pe de altă parte, deplasările voluntare ale creștinilor, pentru diferite motive, dintr-un oraș în

altul, dintr-o țară în alta, dintr-un continent în altul, sunt prilej pentru a crește dinamismul misionar al Cuvântului lui Dumnezeu și fac astfel ca mărturia credinței să circule mai mult în Trupul mistic al lui Cristos, traversând popoarele și culturile, și ajungând la noi frontiere, noi ambiente.

„O singură familie umană”: aceasta este tema Mesajului pe care l-am scris pentru Ziua de astăzi. O temă ce indică scopul, ținta marii călătorii a omenirii de-a lungul secolelor: formarea unei unice familii, firește cu toate diferențele care o îmbogățesc, dar fără bariere, recunoscându-ne toți frați. Astfel afirmă Conciliul Vatican II: „Toate popoarele constituie o singură comunitate. Ele au o singură origine, căci Dumnezeu a făcut să locuiască întregul neam omenesc pe toată fața pământului” (Declarația *Nostra aetate*, 1). Biserica – spune mai departe Conciliul – „este în Cristos ca un sacrament, adică semn și instrument al unirii intime cu Dumnezeu și al unității întregului neam omenesc” (Constituția *Lumen gentium*, 1). De aceea este fundamental ca creștinii, deși fiind răspândiți în toată lumea și, în consecință, diferiți prin cultură și tradiții, să fie una, așa cum dorește Domnul. Acesta este scopul Săptămânii de rugăciune pentru unitatea creștinilor, care va avea loc în următoarele zile, de la 18 la 25 ianuarie. Anul acesta ea se inspiră dintr-un pasaj al Faptelor Apostolilor: „Uniți în învățătura apostolilor, în comuniunea fraternă, la frângerea pâinii și în rugăciune” (Fapte 2,42). Octava pentru unitatea creștinilor este precedată mâine (luni, 17 ianuarie), de Ziua dialogului ebraico-creștin: o apropiere foarte semnificativă, care amintește importanța rădăcinilor comune care îi unesc pe evrei și creștini.

Adresându-ne Fecioarei Maria cu rugăciunea *Angelus*, să îi încredințăm ocrotirii sale pe toți migranții și pe cei care se angajează într-o muncă pastorală în mijlocul lor. Maria, Mama Bisericii, să ne dobândească apoi să înaintăm pe drumul spre deplina comuniune a tuturor ucenicilor lui Cristos.

<http://www.oecumene.radiovaticana.org>

Cardinal Iuliu Hossu

30 ianuarie 1885 - 28 mai 1970

Începând cu acest număr, revista *Vestitorul* va prezenta viața și biografia spirituală a celor șapte episcopi ai bisericii noastre propuși pentru beatificare. Sperăm că și în acest mod viața și activitatea lor eclezială va fi mai bine cunoscută în rândul credincioșilor, iar pilda lor ne va sta ca model de urmat în întreaga activitate creștinească.

Printre ierarhii care au onorat scaunele episcopale ale Bisericii Române Unite cu Roma, un loc de frunte l-a ocupat Episcopul Cardinal Iuliu Hossu, chiriarh al Diecezei de Gherla între anii 1917-1930 și al celei de Cluj-Gherla, cu reședința la Cluj, din 1930 până la 28 octombrie 1948, când a fost arestat de comuniști, iar Biserica Română Unită scoasă în afara legii, prin Decretul nr. 358 din 1 decembrie 1948.

Iuliu Hossu descinde dintr-un neam cu adânci rădăcini în istoria Transilvaniei. Doi dintre străbunii după tată, Petru și Toma Hossu, la 1525 erau voievozi în Țara Chioarului, primul stingându-se din viață în lupta de la Mohács, la 1526, contra turcilor, care, învingători, au ocupat cetatea Buda și au ajuns până sub zidurile Vienei. Eliberarea Hosseștilor din iobăgie este atestată la 1530 prin Toma Hossu, iar primul preot cunoscut în familie este Grigore Hossu, consemnat la Mesteacăn, județul Sălaj, la 1700, anul unirii românilor din Transilvania cu Biserica Romei, urmat apoi de alți preoți, toți fii ai Bisericii Române Unite. La Milaș, județul Bistrița-Năsăud, satul de naștere a Episcopului, întâiul ascendent cunoscut este străbunicul Iosif Hossu-Nyulași, sau de Milaș, așezat acolo ca preot începător în anul 1822. După mamă coboară dintr-o familie românească fruntașă. Bunicul Simion Măriuțiu a fost la 1848 tribun de glotași, comandant al Tribunatului III din Legiunea a XIII-a de pe Câmpie, comandată de prefectul lui Avram Iancu, Nicolae Vlăduțiu, preot greco-catolic în Bogata, Județul Mureș.

Iuliu Hossu s-a născut la 30 ianuarie 1885, ca al treilea copil din cei șase băieți ce i-a avut preotul Ioan Hossu din Milaș cu soția Victoria Măriuțiu. A fost botezat și miruit la 19 martie același an de către protopopii Cosma și Gabriel Chețan. Naș de botez l-a avut pe Vasile Hossu, protopop de Târgu Mureș, tatăl viitorului Episcop Vasile Hossu de la Lugoj (1903-1912) și Gherla (1912-1916). Protopopul Vasile Hossu era fiul lui Iosif Nyulași și fratele lui Ioan Hossu, Bunicul Episcopului Iuliu. Acest Ioan Hossu, fost și el preot la Milaș, în 1880 a plecat ca paroh și protopop la Cojocna, județul Cluj și l-a lăsat la Milaș pe fiul său preot nou hirotonit, și el cu numele de Ioan, și tatăl Episcopului Iuliu.

Studiile

Școala primară a urmat-o între anii 1892-1896 în satul natal, la Școala poporală confesională greco-catolică, studiile gimnaziale, primele trei clase între anii 1896-1899 la Gimnaziul luteran german din Reghin, iar clasa a IV-a, în anul școlar 1899-1900 la Gimnaziul Romano-Catolic maghiar din Târgu-Mureș, iar clasele liceale, V-VIII

(azi IX-XII) la Gimnaziul Superior Român Unit din Blaj, unde l-a avut coleg de clasă pe distinsul profesor universitar clujean de mai târziu, medicul Iuliu Hațieganu, ambii elevi excepționali ai clasei, legați printr-o prietenie care a durat până la sfârșitul vieții lor.

În primăvara anului 1904, tânărul Iuliu Hossu a promovat examenul de maturitate și a fost primit în clerul tânăr al Episcopiei Lugojului, atunci sub arhipăstorirea Episcopului Vasile Hossu, care, în toamna anului 1904 l-a trimis la studii teologice superioare la Colegiul De Propaganda Fide din Roma. Aici, după doi ani de studii, în 1906, a fost promovat doctor în Filosofie, iar după alți patru ani de studii a obținut doctoratul în Sfânta Teologie. În ultimul an de studii, la 27 martie 1910, a fost hirotonit preot de către Episcopul Lugojului, Vasile Hossu, care se găsea în Cetatea Eternă în vizită Ad limina Apostolorum, la mormintele Sfinților Apostoli Petru și Pavel. Tot în ultimul an de Teologie a fost numit Primo Prefetto, prim-prefect sau prim-ducturul studenților în Teologie adunați la Colegiul De Propaganda Fide din toate neamurile lumii. Numele său a fost înscris în camera primului prefect alături de cei ce l-au precedat, și apoi al celor ce l-au urmat în această onorantă funcțiune. De altfel, încă de pe atunci, lăsa să se întrevadă calitatea de viitor conducător, ajutat și de un fizic agreabil, o statuie vie, apărută cu totul aparte din darul Providenței.

Revenit în țară a fost integrat în oficiul diecezan al Lugojului, îndeplinind între anii 1910-1912 funcțiile de protocolist, arhivar și bibliotecar, avansat după un timp vicar-notar consistorial și secretar episcopesc. În 1912 a fost promovat de către noul Episcop al Lugojului, Vale-riu Traian Frențiu, director de cancelarie, distins cu brâu roșu – protopop onorar – și numit asesor consistorial sau participant la ședințele de conducere ale eparhiei. În anul

(continuare în pag. 5)

(urmare din pag. 4)

1913 a fost numit profesor la Catedra de Studii Biblice a Academiei de Teologie Română Unită, nou înființată la Lugoj. În vara anului 1914 a întreprins o călătorie de studii în Germania și Franța și a participat ca delegat al Episcopatului Român Unit la Congresul Euharistic Internațional de la Lourdes. În timpul acestei călătorii l-a surprins izbucnirea primului război mondial (1914-1918). Întors la Lugaj a fost mobilizat și repartizat ca preot militar pentru păstoria bolnavilor, răniților, cu deosebire a celor români, din spitalele militare ale Austriei, Boemiei și Moraviei. Pe toți bolnavii și răniții îi încuraja și îi asigura de biruință, exprimându-și cu tărie nădejdea că „va învinge dreptatea”.

Episcop la Gherla

La 13 ianuarie 1916, în urma decesului Episcopului Vasile Hossu, a devenit vacantă Episcopia de Gherla. La 3 martie 1917 a fost numit, prin Decret Imperial, Episcop al Diecezei Gherla, profesorul de Teologie de la Lugoj, Dr. Iuliu Hossu. Numirea l-a găsit ca preot militar. Nu după mult timp a fost confirmat de Sfântul Scaun Apostolic, așa că la 21 noiembrie (stil vechi)/4 decembrie (stil nou) 1917, sărbătoarea Intrării în Biserică a Maicii Domnului, a fost consacrat Episcop în Catedrala din Blaj, prin punerea mâinilor Mitropolitului de Alba-Iulia și Făgăraș, Victor Mihali de Apșa, asistat de Episcopii Demetriu Radu de la Oradea și Valeriu Traian Frențiu de la Lugaj. La 15 decembrie și-a luat în primire oficiul diecezan, iar la 16 decembrie 1917 a avut loc instalarea festivă în catedrala din Gherla.

La mai puțin de un an de la instalare a luat sfârșit războiul mondial. Puterile Centrale s-au recunoscut învinse, au înclinat steagurile și au capitulat. Urmările au fost prielnice creării Statului național unitar român. La 27 martie/9 aprilie 1918, Sfatul Țării de la Chișinău hotărâse Unirea Basarabiei cu România, iar la 15/28 noiembrie, Consiliul Național Român din Bucovina a hotărât, la fel, revenirea Bucovinei la Țara Mamă.

La 1 Decembrie 1918, pe Platoul Romanilor (Câmpul lui Horea) din Alba-Iulia, cei peste o sută de mii de participanți, constituiți în Marea Adunare Națională a tuturor românilor din Transilvania, Banat și Țara Ungurească „adunați prin reprezentanții lor îndreptățiți... de-

cretează Unirea acestor români și a teritoriilor locuite de dâșii cu România...” Declarația de Unire a fost citită Marii Adunări de către Episcopul greco-catolic de Gherla, Dr. Iuliu Hossu, ales cu această ocazie între cei patru vicepreședinți ai Marelui Sfat Național Român. Înainte de a citi Declarația de Unire a rostit o cuvântare prin care și-a exprimat bucuria personală ce i-a prilejuit-o acest mare eveniment din viața neamului: „Astăzi, prin hotărârea noastră se înfăptuiește România Mare, una și nedespărțită, rostind fericiți toți românii de pe aceste plaiuri: Ne unim pe veci cu Țara Mamă România! Vă amintiți când prin sutele de spitale, în zilele de întuneric, vă vesteam că „va învinge dreptatea”, vă arătam că vine ceasul când toți factorii nedreptății vor plânge lacrimi de sânge în ziua bucuriei noastre. A biruit dreptatea! Acesta-i ceasul dreptății lui Dumnezeu și al răsplătirii Lui. Acesta-i ceasul bucuriei noastre, bucuria unui neam întreg pentru suferințele veacurilor, purtate de un neam cu credință în Dumnezeu și cu nădejdea în dreptatea Lui”. Reluând cuvântarea după citirea Declarației Unirii, Episcopul a mai spus printre altele: „De acum o Românie Mare întemeiată pe Dreptatea lui Dumnezeu și pe credința poporului său. Cântarea noastră de biruință să fie cântarea neamului, pe calea lungă și grea a veacurilor. „Dreptatea Ta, Doamne, e dreptate în veac, și cuvântul Tău adevărul”. După citirea Declarației Unirii și după discurs, îmbrățișându-se în fața Adunării cu Episcopul ortodox Miron Cristea, pe atunci Episcop de Caransebeș, viitorul patriarh al României, Episcopul Iuliu Hossu a spus: „Pe cum ne vedeți azi îmbrățișați frățește, așa să rămână îmbrățișați pe veci toți frații români!”

La 2 decembrie 1918, Episcopul Iuliu Hossu a fost ales de Marele Sfat Național Român în delegația celor patru, împreună cu Episcopul Miron Cristea, Alexandru Vaida Voievod și Vasile Goldiș, doi greco-catolici (Hossu și Vaida Voievod) și doi ortodocși, pentru a prezenta Hotărârea de Unire Regelui Ferdinand la București.

Revenit la Gherla abia după alungarea bandelor înarmate care terorizau orașul, Episcopul a dat la 20 februarie 1919 circulara-pastorală către cler și credincioși – Nr. 608, publicată în Unirea din Blaj nr. 50-51 din 8 și 9 martie -, prin care arăta că „aceste bande sălbătice s-au retras dinaintea armatei glorioase a fraților noștri, lăsând în urmă omor și pustiire... Noi... suntem un popor cinstit, element de ordine și pașnic; bande pierdute, însă, cutreieră pământul nostru, jefuind și omorând cu cruzime sălbatică oameni pașnici și nevinovați, care nimic nu le-au greșit decât că voiesc să trăiască liberi și să fie români. Să nu ni se ia dar în nume de rău dacă ne apărăm viața și cercăm să mântuim pe frații noștri din gura morții”. Îndeamnă apoi pe cei chemați sub arme să se prezinte la unități: „Să urmeze, deci, cu toții, cu însuflețire chemarea Consiliului Dirigent!” Câtă deosebire între atitudinea Episcopului Iuliu Hossu și cea a Episcopatului ortodox din Transilvania, care a emis circulara pastorală nr. 2602 din 8/21 septembrie 1916, semnată de Mitropolitul Vasile Mangra și Episcopii Ioan Papp de la Arad și Miron

(continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

Cristea de la Caransebeș, împotriva oștirii române care a trecut Carpații pentru dezrobirea fraților din Transilvania: „Față de noul dușman (România, n.n.), care râvnește în chip atât de păcătos la știrbirea și la stricarea hotarelor patriei noastre (austro-maghiare, n.n.), veți ști să luptați!” Activitatea națională a Episcopului Iuliu Hossu trebuie considerată, în contextul întregii istorii a Bisericii Române Unite, ca o încoronare a luptei pentru dezrobirea neamului, inițiată de Episcopul Inochentie Micu Klein – precursorul Școlii Ardelene – și continuată de ceilalți ierarhi, clerici și fii ai Bisericii, prezenți la toate protestele și revoltele declarate împotriva opresiunii. Nu există memoriu, plângere sau revoltă, luptă politică sau socială, la care, în ultimii două sute de ani, de la Unirea religioasă cu Roma (1700) și până la Unirea cea Mare din 1918 să nu fi avut protagoniști pe fiii Bisericii Unite. Adevărul acesta este, chiar dacă unii îl contestă dintr-un interes meschin, pentru a legitima crimele împotriva umanității, genocidul săvârșit împotriva Bisericii Române Unite în peste 40 de ani de teroare totalitaristă.

Așa cum s-a manifestat pe tărâm național, pe Episcopul Iuliu Hossu la preocupat și mai mult păstoria în tinsei sale Eparhii, dovedindu-se în același timp și un bun gospodar și un mare ctitor de așezăminte. Între anii 1920-1926 a făcut vizitații canonice în peste 700 de comunități religioase. Primit sărbătorește, cu banderii de călăreți și porți triumfale, ține peste tot discursuri, răspunzând cu vântărilor de bun venit ale autorităților, celebrează servicii divine și predică în fiecare localitate. A fost supranumit „Episcopul vizitațiilor canonice”. Școlile confesionale de la Gherla, Academia Teologică, Școlile Normale de învățători și învățătoare, inclusiv școlile de aplicație ale acestora, adăpostite și înghesuite în localuri închiriate, și-au primit localurile proprii, corespunzătoare.

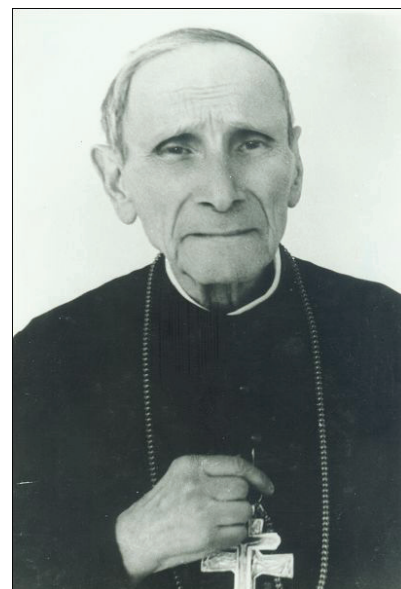
Ca senator de drept a participat la dezbaterea tuturor legilor ce aveau tangență cu Biserica și preocupările ei. Episcopul de Gherla, orator distins, era reprezentantul Episcopatului Român Unit, calitate în care a luat cuvântul la dezbaterea Legii Învățământului (1924), a Legii Culetelor (1928), ratificării Concordatului cu Sfântul Scaun (1929) etc. Întrerupt mereu de ierarhii ortodocși, cu deosebire de Mitropolitul Nicolae Bălan de la Sibiu, își păstra netulburat calmul și răspundea cu demnitate.

Episcop de Cluj-Gherla

Prin bula Papei Pius XI „Solemn Conventione” s-a reorganizat Provincia Mitropolitană a Bisericii Române Unite; Episcopia de Gherla devenind de Cluj-Gherla, își mută reședința la Cluj. În octombrie 1930 Episcopul Iuliu Hossu se instalează oficial în Catedrala „Schimbarea la Față”, donație papală din 1924. Cumpără palatul episcopal din calea Moșilor, Palatul Farmaciștilor din vecinătate, azi Institutul Teologic Greco-Catolic și Seminarul Teologic. Continuă vizitațiile canonice în parohiile primite prin arondarea din 1930 în județele Cluj, Alba și Sălaj. În 1932 obține dreptul de folosință, în comun cu romano-catolicii a bisericii Piariștilor (Universității) din Cluj. În 1933-

1934 se construiește în vecinătatea Catedralei clădirea modernă a Academiei Teologice, ocupată azi de Conservatorul „Gh. Dima”.

Sub raport pur spiritual, Episcopul celebrează personal zilnic Sfânta Liturghie, în capelă, iar în duminici, în sărbători și în posturi participă și la serviciile din Catedrală. Organizează

în fiecare vară exerciții spirituale, la început la Gherla, apoi la Cluj, la care sunt invitați, în serii, toți preoții diecezei, Episcopul participând la toate seriile. Face pelerinaje anuale la mănăstiri, dispune catehizarea elevilor din școlile de toate gradele, participă la primele cuminecări ale copiilor, cu deosebire în orașe. Recomandă preoților să nu participe la activități politice militante. Introduce săptămâna de rugăciune pentru „unirea Bisericilor” (18-25 ianuarie). În ceea ce privește formarea noilor cadre preoțești, Episcopul a avut la suflet problema clerului tânăr, atât al celor pregătiți în cadrul Academiei Teologice din Cluj, unde asista des la cursuri și întotdeauna la examene, cât și al celor din străinătate, cu deosebire al celor din Cetatea Eternă, pe care-i vizita cel puțin o dată pe an, hironotându-i în ordurile sacerdotale.

Ocupația horthystă a Transilvaniei (1940-1944)

Imediat ce a aflat de Diktatul de la Viena, Episcopul a anunțat printr-o circulară clerul și credincioșii că rămâne pe loc și nu se refugiază. Vizitat la 2 septembrie de către Mitropolitul ortodox Nicolae Bălan de la Sibiu și Episcopul Clujului, Nicolae Colan, acesta din urmă fiind pregătit să se refugieze în țară, Mitropolitul îl întreabă pe Episcopul Iuliu Hossu: Ce faci, Frate? Pleci? Unde să plec, Frate, răspunde episcopul Hossu mirat. Poporul pleacă? Pleacă administrația și funcționarii, pleacă cei interesați. Eu rămân aici cu poporul meu să-i împărtășesc soarta. Da, Frate, bine faci, replică Mitropolitul. Apoi se îndreaptă către Episcopul Colan și-i spune: rămâi și tu, Frate, alături de Fratele Iuliu! Rămâi, Frate, rămâi, îi spune și Hossu lui Colan și îl îmbrățișează cu căldură.

Așa a început o colaborare strânsă și cu mult rod pentru cauza românească. Participa fiecare la bucuriile celuilalt, la aniversări, serbări, conferințe, au început să se împrietenească preoții celor două confesiuni românești. La serbarea de 25 de ani de episcopat a lui Iuliu Hossu, în 1942, Episcopul Nicolae Colan i s-a adresat cu versurile lui Alecsandri, „Eu ți-s Frate, tu-mi ești Frate/ Și-n noi doi un suflet bate”. La una din conferințele ținute în Duminica Ortodoxiei de către Episcopul Colan, acesta spuse printre

(continuare în pag. 7)

(urmare din pag. 6)

altele: „Mulți ne întreabă care e relația noastră cu frații uniți, văzând și pe Preasfințitul Frate Iuliu la conferințele noastre”? A dat apoi răspuns întrebării ce și-a pus-o: „Avem cu toții un singur Dumnezeu în Cer, căruia unii îi aducem slavă, ceilalți mărire, unii i ne închinăm cu duh, ceilalți i se închină în spirit, unii îi cerem milă, ceilalți îi cerem îndurare, dar peste toate acestea răsună cuvintele Sfintei Liturghii „Să ne iubim unul pe altul ca într-un gând să mărturisim!” Așadar, românii s-au înțeles bine. Episcopul Hossu îndemna, după Liturghia de la biserica Schimbarea la Față, să treacă credincioșii greco-catolici și pe la catedrala ortodoxă, amenințată din lipsă de credincioși să fie pierdută.

Horthyștii și-au început ocupația cu crime. Omorurile de la Ip, Tresnea, Mureșeni de Câmpie, Huedin etc. au îndoliat pe toți românii. Episcopul Iuliu Hossu a protestat la cea dintâi întâlnire cu Primul Ministru Teleki. Era singurul român membru de drept în Casa Magnaților, dar a tratat această demnitate cu boicot. A preferat problemele legate de chemarea sa de Apostol al lui Cristos și al Neamului. A fost numit Administrator Apostolic al Eparhiei de Oradea în locul Episcopului Valeriu Traian Frențiu, expulzat de autoritățile horthyste. Acolo l-a avut auxiliar pe Episcopul Ioan Suciu. A deschis la Cluj internatul pentru elevii români. Și-a apropiat și grupat în jurul lui studenții români pe care îi ajuta și material. Însă șovinismul horthyst se intensifica. Episcopul a scăpat din două atentate, unul la Cutiș, prin dezafectarea unui pod (22 august 1943) și altul la Budac, unde s-a tras foc de armă (31 octombrie 1943). Academia de Teologie din Cluj a fost devastată (3 martie 1944), iar Episcopul insultat de studenții horthyști,

dintre care unul l-a scuipat în față (4 martie 1944) dar el, în zilele următoare vizitează pe evreii din ghetou și le asigură alimente. De la 23 august 1944 și până la eliberarea Clujului de sub ocupația horthystă, episcopul a petrecut mai mult prin ascunzișuri, atât prin Palatul de Reședință, cât și pe la familii din oraș. După eliberare și-a reluat activitatea, școlile fiind în prim-plan. Ia ființă Liceul de băieți Român Unit „Inochentie Micu Clain”, găzduit în localul Academiei de Teologie, iar sub oblăduirea surorilor din Congregația Maicii Domnului a luat ființă Liceul Român Unit de fete „Maica Domnului”.

Dar, eliberarea a adus în țară comunismul. Pentru Stalin, care câștigase războiul, a rămas un adversar neînvins: Biserica Catolică, în frunte cu Papa de la Roma. Ortodoxia românească, ierarhia confesionalistă, a sesizat intențiile comunismului de a porni lupta împotriva Catholicismului în țările satelite și a pornit atacul. Nu ajunsese bine Armata Roșie la Sibiu și Mitropolitul Nicolae Bălan îi scrie Mitropolitului Alexei al Leningradului, mai târziu patriarh, că românii au atacat Uniunea Sovietică fiindcă sunt divizați, existând între ei o Biserică „în comuniune cu Papa de la Roma”. În 1946 are loc integrarea Bisericii Greco-Catolice din Ucraina în Biserica Ortodoxă Rusă, un balon de oxigen pentru ierarhia pro-comunistă a Ortodoxiei românești. Între 30 mai și 12 iunie 1947, Alexei, acum Patriarh al Moscovei, face o vizită în România. La Cluj sunt invitați să-l întâmpine toți conducătorii confesiunilor, cu excepția Episcopului Iuliu Hossu, deși avea cel mai mare număr de credincioși. În martie 1948 are loc la Moscova Congresul pan-ortodox. Comunicarea Episcopului „Frate” de la Cluj, Nicolae Colan, este Agresiunea Papei în România în ultimii 50 de ani. La acest congres s-a hotărât desființarea Bisericii Române Unite. La 15 mai 1948 are loc pe „Câmpia Libertății” de la Blaj Centenarul Adunării de la 3/15 mai 1848. Orator festiv – Mitropolitul Nicolae Bălan – face apel la unirea tuturor românilor în „Biserica strămoșilor”. Episcopul Român Unit Ioan Suciu, neîngăduindu-i-se să vorbească, a părăsit adunarea. Noul patriarh Justinian Marina, omul Puterii comuniste, atât la alegere în parlament cât și la instalare, (mai-iunie 1948), se angajează să „șteargă” dintre români „dureroasa despărțire ce durează de 250 de ani”. Campania ierarhiei ortodoxe e secondată de una și mai dură, a presei oficiale guvernamentale, care atacă cu vehemență, cu deosebire Vaticanul și pe Papa. La 19 iulie 1948 Guvernul Român denunță Concordatul cu Sfântul Scaun. La 2 august apare noua Lege a Cultelor, care oprește orice legătură cu instituții sau persoane străine din afara hotarelor țării cu cultele din România (evident Papa). La 3 septembrie e depus Episcopul Ioan Suciu. La 13 septembrie, ultimul atac al Patriarhului Justinian la Caransebeș: „Dacă acei păstori mincinoși și români trădători mai caută să țină oile sub amăgire, ne vom duce noi să ne aducem oile”. Între 24 septembrie și 4 octombrie Episcopul Iuliu Hossu a fost fixat în reședință. Oricine intra sau ieșea de la el era arestat. Biserica Română Unită nu s-a putut apăra, fiindu-i suspendate toate publicațiile oficiale și neoficiale de presă.

(continuare în pag. 8)

(urmare din pag. 7)

În aceste condițiuni au fost recrutați și aduși la Cluj cei 38 de preoți, dintre care doi au fugit, iar cei 36 au „hotărât revenirea” Bisericii Române Unite la Biserica Ortodoxă Română. Iuliu Hossu, în calitate de Episcop al locului, a emis Decretul de excomunicare a preoților parti-

cipanți și semnatori ai actelor de „revenire”. Memoriile înaintate de Episcopatul catolic din România Guvernului n-au adus nici un rezultat. La 27 octombrie 1948, Episcopul Iuliu Hossu, împreună cu Episcopul romano-catolic Márton Aron de la Alba-Iulia, au prezentat Ministerului Cultelor Statutul Bisericii Catolice din România, pentru toate riturile: latin, bizantin, armean și rutean. Statutul n-a fost acceptat, iar Episcopul Iuliu Hossu a fost arestat în 28 octombrie 1948 de la locuința din București a fratelui său, ing. Traian Hossu, unde era găzduit. A fost dus la Dragoslavele și depus în Palatul de vară al Patriarhiei, transformat în lagăr, împrejmuit cu sârmă ghimpată și asigurat cu pază. Aici erau depuși și ceilalți episcopi greco-catolici, Valeriu Traian Frențiu, Alexandru Rusu, Ioan Bălan, Vasile Aftenie și Ioan Suciu. În februarie 1949 au fost transferați cu toții la Mănăstirea Căldărușani, transformată și ea în lagăr, unde au mai fost aduși și cei 25 preoți superiori, canonici, protopopi și profesori de Teologie, arestați în aceeași zi de 28 octombrie 1948 și depuși la Mănăstirea Neamț, transformată și ea în lagăr. În mai 1950 vor fi transferați cu toții la Penitenciarul din Sighetu Marmăției și supuși unui regim de exterminare. Aici a fost contactat de Securitate și i s-a oferit un scaun mitropolitan, ortodox. L-a refuzat. Tot aici a fost palmuit, fiindcă i sa găsit la percheziție o lopățiță din lemn ca o lingură, cu care mânca mămăliga. A fost supus la corvezi extrem de extenuante. În 1955, trei dintre episcopii supraviețuitori, Iuliu Hossu, Alexandru Rusu și Ioan Bălan au fost transferați și fixați cu domiciliu obligatoriu la Curtea de Argeș. Chemați la Președintele Consiliului de Miniștri, Dr. Petru Groza, Episcopului Iuliu Hossu i s-a oferit Mitropolia ortodoxă a Moldovei. A refuzat din nou, afirmând că el este greco-catolic. Datorită memoriilor redactate și expediate guvernului și difuzate, concomitent, în țară și străinătate, în 1956 au fost mutați de la Curtea de Argeș la Mănăstirea de maici Ciorogârla, din apropierea Bucureștilor, iar de acolo, după puțin timp, dispersați: Iuliu Hossu a fost readus la Mănăstirea Căldărușani, Ioan Bălan a rămas la Ciorogârla, unde, la 14 august 1959 a decedat, iar Alexandru Rusu a fost transferat la Mănăstirea Cocos, județul Tulcea, de unde apoi a fost ridicat și, în 1957, judecat și

condamnat la 25 ani închisoare și depus la Penitenciarul Gherla, unde a decedat la 9 mai 1963. Episcopul Iuliu Hossu și-a continuat viața în izolare la Mănăstirea Căldărușani până la sfârșitul vieții. Celebra zilnic Sfânta Liturghie și primea vizite, dar nu putea părăsi mănăstirea. Aici a primit vizita emisarului papal Giuseppe Chelli, care i-a adus vestea promovării, Cardinal „in pectore”, de către Papa Paul al VI-lea. Invitat să plece la Roma a refuzat să-și părăsească țara fără posibilitatea de a reveni. Președintele Departamentului Cultelor, George Nenciu, aștepta afară, curios să afle hotărârea Episcopului. Când s-a deschis ușa l-a întrebat:

- Înalt Preasfințite, v-ați înțeles?

- Da. Ne-am înțeles, răspunse Episcopul dârș și hotărât. Rămân aici.

- Noi nu avem ce face în țară cu un Cardinal, replică președintele.

- Treaba Dumneavoastră, răspunse Episcopul, rămân aici în țara mea, în mijlocul poporului meu, să împărtășesc soarta fraților mei, a preoților și credincioșilor mei. Nu-i pot părăsi.

Numirea de Cardinal „in pectore” a Episcopului dr. Iuliu Hossu și a încă unui înalt prelat dintr-o țară comunistă din Europa, s-a făcut în Consistoriul Papal din 28 aprilie 1969.

Episcopul Iuliu Hossu a fost primul Cardinal român provenit dintr-o Biserică românească. A mai fost și Ștefan Vancea din Oncești Maramureșului, Mitropolit Primat al Bisericii Romano-Catolice Maghiare, numit Cardinal de către Papa Inocențiu al IV-lea, la 7 iulie 1243, ca ierarh romano-catolic maghiar.

Ce ingrat destin cu acest brav bărbat, care a trebuit să sufere atât de mult pentru credința în Dumnezeu, dragostea de Neam și fidelitate față de Sfântul Scaun Apostolic al Romei! Episcop și Cardinal, crainicul Unirii de la Alba-Iulia, membru de onoare al Academiei Române din anul 1945, decorat cu ordine și medalii, omul care-și împărțea salariul cu săracii, a fost insultat, scuipat, palmuit, chinuit și supus tuturor umilințelor și privațiunilor. Și-a sfârșit viața în izolare. Inima lui a încetat să mai bată la 28 mai 1970 la Spitalul Colentina din București, având la capăt pe Mitropolitul Alexandru Todea, care l-a pregătit pentru ultimul drum, și căruia i-a încredințat să comunice tuturor celor ce l-au prigonit că i-a iertat. Ultimele lui cuvinte au fost: Lupta mea s-a sfârșit, a voastră continuă. A fost înhumat a doua zi în Cimitirul Bellu Catolic, într-un mormânt provizoriu. La 5 martie 1973, Papa Paul al VI-lea a dezvăluit în Consistoriul papal numele Cardinalilor „in pectore” de la 28 aprilie 1969: Iuliu Hossu, Episcop Român Unit, greco-catolic, de Cluj-Gherla și Episcopul ucrainian Trahta din Cehoslovacia.

La 7 decembrie 1982 i-au fost exhumate osemintele din mormântul provizoriu și reînchinate într-un mormânt nou din același cimitir.

www.bru.ro

Informații preluate din cartea „Cei 12 Episcopi Martiri”, a Ierom. Silvestru Augustin Prundus și a Pr. Clemente Plăianu, apărută la Casa de Editură „Viața Creștină”, Cluj-Napoca, 1998.

Florica POP

Reuniunea Mariană „Bunavestire” din Șimleu Silvaniei - un deceniu de viață și activitate -

În cele ce urmează aș dori să prezint pe scurt activitatea Reuniunii Mariane „Bunavestire” din Șimleu Silvaniei, de la înființare până în prezent, adică pe o perioadă de 10 ani. Menționez de la început că meritul constituirii Reuniunii îi revine Doamnei Ileana Șumălan, (care a condus-o timp de 4 ani), o credincioasă foarte devotată Bisericii, care și-a pus tot sufletul pentru reorganizarea Reuniunii Mariane în parohia noastră. A cheltuit multă energie și a sacrificat mult timp în discuții cu noi și cu Părintele Protopop Gheorghe Țurcaș pentru a ne prelucra Statutul, pentru a ne arăta rolul și importanța marianștilor în Biserică, reușind să determine 40 de credincioase să devină marianiste. Astăzi suntem 57, dar între timp au decedat 12.

Nimic nu s-a făcut la întâmplare, fiecare detaliu a fost bine gândit: reprezentantul din partea Episcopiei, numele Reuniunii, fiecare moment al ceremoniului. Noi, oamenii, ne-am făcut partea noastră, adică am dat un nume Reuniunii – Bunavestire și am ales data de constituire – 25 Martie 2000, iar Dumnezeu și-a făcut partea Lui: a dat binecuvântarea Sa fiecărei marianiste prin punerea mâinilor PSS Virgil și chiar în ziua respectivă l-a chemat la Sine pe PSS Vasile Hossu. Doresc să mai notez aici o coincidență, pe care doar acum o descopăr: biserica noastră are hramul „Sfânta Treime”, iar anul 2000 a fost numit de către Biserică Anul Sfintei Treimi.

Am notat aici aceste date fiindcă pe mine m-au marcat profund. Mi-au rămas adânc în memoria afectivă, așa cum mi-a rămas și imaginea de atunci a PSS Virgil în mijlocul grupului nostru de tineri, la fel de tânăr ca ei, dar, mai ales, la fel de vesel și deschis, stabilind imediat comuniunea de suflet. Am simțit atunci că Biserica noastră are un punct de reper solid, promițător și luminos.

Reuniunile Mariane sunt ceea ce spun despre ele papii, episcopii și preoții: cale de renaștere a vieții creștine individuale și comunitare, cale de atragere în jurul Bisericii a credincioșilor devotați ei, cale și mână întinsă înspre oamenii bătrâni sau bolnavi, înspre oamenii singuri ori marginalizați. Respectând statutul, noi ne desfășurăm activitatea pe cele trei coordonate prevăzute în el: spirituală, caritativă și socială și în toate aceste direcții ne-am manifestat și ne manifestăm cu dăruire, cu generozitate, cu deschidere și cu dorința fierbinte de a atrage cât mai mulți credincioși la biserică, deoarece dorim ca tot mai mulți oameni să-și salveze sufletul.

Pe plan spiritual, în biserica noastră din Șimleu s-au desfășurat multe activități de mare anvergură, dar și activități la nivel de comunitate. Doresc să evidențiez mai detaliat prima „Noapte de veghe cu Sfânta

Fecioară”, organizată la inițiativa noastră împreună cu Părintele Vicar Foraneu al Silvaniei, Gheorghe Țurcaș, în luna mai a anului 2003, când biserica noastră parohială, deși foarte mare, a devenit neîncăpătoare pentru credincioșii catolici sau ortodocși, dar și protestanți, veniți din toată țara să se roage împreună cu noi și cu Sfânta Fecioară. Sunt de neuitat două aspecte de la acea noapte: prezența tuturor preoților ortodocși din orașul nostru (cu o singură excepție), în numele căro-ra protopopul ortodox de atunci și-a făcut mea culpa pentru atitudinea pe care au manifestat-o până atunci sfinții-lelor față de noi, greco-catolicii. Al doilea aspect memorabil este prezența a 88 de tineri de liceu, dintre care doar 8 erau greco-catolici, care, coordonați de doamnele Emilia Mureșan și prof. Florica Pop au antrenat credincioșii la un superb rozar meditat și cântat, care a impresionat profund toată biserica. Unul dintre preoții ortodocși, puternic marcat de ceea ce a văzut, a ieșit afară, unde, cu lacrimi în glas, a întrebat retoric: „În biserica noastră de ce nu se poate face așa ceva, de ce nu se pot aduna tinerii?”

A urmat, tot la inițiativa noastră, o „Noapte de veghe cu Sfânta Fecioară” în anul 2009, precedată de alte nopți de rugăciune, dintre care amintim: „Seară de rugăciune în cinstea sărbătorii Adormirea Maicii Domnului” (14 august 2008), „Sfânta Fecioară de la Lourdes” (10 februarie 2008) și multe alte seri de rugăciune în preajma sărbătorilor dedicate Sfintei Fecioare Maria.

În acest context putem vorbi și despre alte activități spirituale de mare amploare în parohia noastră, pe care, chiar dacă nu le-a inițiat Reuniunea Mariană, le consemnăm, deoarece cu aceste ocazii multe marianiste s-au aflat atât în ipostaza Mariei, cât și în cea a Martei: Vizita cu statuia Sfintei Fecioare de la Fatima (de două ori), venerarea Giului Sfânt de la Torino

(continuare în pag. 9)

(urmare din pag. 9)

(copie), icoana Sfintei Fecioare de Guadalupe, moaștele Sfântului Anton de Padova.

Tot la capitolul activitate spirituală, putem nota:

- organizarea sau participarea la zeci de pelerinaje: sfințiri de biserici sau locuri de biserici, la Sighet, Blaj, Oradea, etc., locuri de apariții ale Sfintei Fecioare;

- Rozarul Viu; Rozarul Sfintei Fecioare Maria, recitat înainte de fiecare Sfântă Liturghie; Adorație în fiecare joi (o lungă perioadă joia era organizată Adorație perpetuă); Devoțiunea primelor vineri din lună la Inima lui Isus; Devoțiunea primelor sâmbete din lună la Inima Sfintei Fecioare; Devoțiuni către Sfântul Anton de Padova și către Sfântul Iosif; Devoțiuni pentru sufletele din Purgator; Novena Divinei Îndurări;

- organizarea de exerciții spirituale înainte de marile sărbători;

- lanț de rugăciune neîntreruptă timp de 9 zile înainte de Noaptea de Veghe;

- Rozarul la Radio Maria în fiecare primă miercuri din lună;

- mărturia Părintelui Cristin Maria Mărincean (pe atunci preot misionar în Africa) despre propria-i convertire și despre Africa;

- schimb de experiență cu Reuniunea Mariană din parohia Tășnad;

- experiența unor grupuri de rugăciune la inițiativa Părintelui Nicolae Bodea și a soției sale Florica;

- Înălțarea unei Cruci de Lumină în curtea bisericii noastre.

Lista ar putea continua, însă vom nota acum câteva aspecte din activitatea caritativă și socială, care considerăm că merg mână în mână. Întreținerea ordinii și curățeniei în biserică este una din multele preocupări ale d-nei preotese Magda, iar împodobirea altarului și a bisericii cu flori este o activitate permanentă a câtorva marianiste devotate, care demonstrează că iubesc biserica.

An de an Reuniunea Mariană s-a implicat în distribuirea de pachete cu alimente sau haine credincioșilor bolnavi, singuri ori cu mijloace materiale mai modeste, îndulcind puțin amărăciunea vieții lor. Această activitate a devenit prioritară de când Reuniunea Mariană îl are ca părinte spiritual pe Părintele Florin Mărincean. În ultimele luni la întrunirile noastre lunare dezbatem problema acestor credincioși, începând cu identificarea lor și notarea pe un tabel, pentru a avea o evidență. Apoi, fără nicio constrângere, marianiștii vizitează la domiciliu acești bolnavi, care, fiind mădulare ale lui Cristos, continuă Patimile Sale în trupul

și-n sufletul lor. Încercăm să ne apropiem de ei, și chiar reușim după două sau trei vizite. Simțim comuniunea, simțim bucuria lor când ne au în preajmă. Fericirea noastră este enormă când îi auzim că doresc să se roage Rozarul (iar înainte nu știau nici Născătoare) sau că doresc să vină preotul să-i mărturisească. Noi știm că vizitând un bolnav, Îl vizităm pe Isus, iar dacă acel bolnav este și sărac, și singur, noi L-am vizitat de două ori pe Isus. Acceptându-și crucea, fiecare bolnav care devine și credincios, își dă seama la un moment dat că aici este vorba despre reciprocitate: Isus a purtat crucea pentru noi, oamenii, iar noi purtăm crucea pentru Isus. La un capăt al crucii e Dumnezeu, iar la celălalt capăt, omul. Imaginea aceasta este foarte sugestivă: viața lui Isus se prelungește în viața omului, deci în viața noastră și a Bisericii. La capătul acestei cruci ne situăm noi, adică Biserica în misiunea Sa, în încercările și în chemările sale. Una din aceste chemări e rugăciunea, alta e apostolatul, alta – caritatea, spiritul de sacrificiu, mărturia etc. Ar trebui să ținem minte un lucru: oriunde există o cruce, eu trebuie s-o apuc cu amândouă mâinile, deoarece la celălalt capăt al ei se află Dumnezeu.

Marianiștii sunt adevărați soldați în Armata Sfintei Fecioare, dornici să o ajute cu rugăciunea în realizarea Planului său cu lumea. Dar, pentru ca rugăciunea noastră să fie puternică, eficientă și consecventă avem nevoie de preoți deschiși, devotați, disponibili și umili, deoarece sfințiile lor sunt factor catalizator și de coeziune, prin sfințiile lor radiază în noi iubirea lui Cristos atât piramidal, cât și orizontal. Ca să fim adevărați creștini, trebuie să ducem această iubire dincolo de comunitate, în societatea în care trăim și ne desfășurăm activitatea, deoarece pe Cristos trebuie să-L iubim cu viața noastră și să-L mărturisim prin faptele noastre. Sfânta Treime, protectoarea spirituală a comunității noastre prin hramul bisericii, realizează pe zi ce trece comuniunea de suflet dintre credincioșii noștri prin comuniunea și colaborarea fericită a celor trei preoți pe care ni i-a dăruit Dumnezeu: Părintele Vicar Foraneu al Silvaniei Gheorghe Țurcaș, ctitorul acestei biserici minunate, Părintele Protopop Nicolae Bodea și Părintele spiritual al Reuniunii Mariane Florin Mărincean. Rodul acestei comuniuni este mai mult decât vizibil prin numărul tot mai mare de credincioși care participă la Sfânta Liturghie duminică, în sărbători și în timpul săptămânii.

Dumnezeu să ne ajute, Spiritul Sfânt să ne inspire, Isus să păsească în fața noastră, iar Sfânta Fecioară să ne călăuzească!

Intențiile apostolatului rugăciunii pentru anul 2011

FEBRUARIE

Intenția generală: Pentru ca familia să fie respectată de toți în identitatea sa și să-i fie recunoscută contribuția de neînlocuit în favoarea întregii societăți.

Intenția misionară: Pentru ca în acele teritorii de misiune unde lupta împotriva bolilor este mai urgentă, comunitățile creștine să știe să dea mărturie despre prezența lui Cristos alături de cei suferinzi.

Ioan F. POP

PERIPATETIZĂRI

Cultura nu e doar un mod de a *citi* lumea.
Cultura e un mod de *trăi* lumea.

Unii, cu strădanii mari și cheltuială ajung
mediocri. Alții, jucându-se, ajung înțelepți.

Puterea nu e decît un mod de a-ți pune în
valoare defectele.

Cititul adevărat e acela în care o carte o ci-
tești cu alte sute de cărți.

Politica este o formă civilizată de imoralita-
te. Este o impostură luată drept profesie.

Dumnezeu este Totul Nimicului. Omul – ni-
micul totului.

Scrisul este cea mai vie reacție împotriva morții.

Unii nu citesc nici măcar ceea ce scriu...

Poezia este un fel de eczemă a sufletului.

La noi, prostia este pe bani, inteligența – pe
gratis.

Facerea a transformat posibilitatea nimicu-
lui în realitate. Căderea re-transformă nimicul în
posibilitate.

E mai bine să vorbim noi despre moarte
decît să *vorbească* moartea despre noi.

Există un singur mod de a vorbi de morală,
caracter, corectitudine: propria viață.

În scris nu fac decît să experimentez la mo-
dul ideal faptul de a fi.

Orice înălțare nemeritată presupune o suită
de înjosiri.

Doar în Dumnezeu putem fi totul: finitul și
infinitul, marginea și centrul, cerul și pămîntul.
Prin eforturile sale omul poate fi un biet nimic.

Cultura te *sărăcește* pînă te face bogat.

Spiritualitatea nu trebuie să devină mese-
rie, deprindere, ci *respirație*.

Să folosești pînă și o brumă de cultură pen-
tru a te ticăloși, iată aberațiile imoralității.

Niciodată nu e un merit faptul de a nu ști.

Mulți ar trebui să dea examen ca să intre în
specia omenească.

Scrisul este un fel de justificare pentru lipsa
de sens a vieții. Scrisul ne justifică pentru ceea ce
nu putem fi.

Deșteptul știe să fie *prost* doar cînd trebuie.
Prostul este *deștept* doar cînd nu trebuie.

Cu cît un lucru îți este mai indiferent, cu atît
te folosești de el mai bine.

Viciile trebuie atent dozate, ca să ajungă
pentru întreaga viață.

Eu cred într-un evoluționism *à rebours*:
mămuța o să se tragă, pînă la urmă, din om.

O cucerire a modernității – mediocrul cu
carte.

LICEUL TEOLOGIC GRECO CATOLIC „IULIU MANIU” ORADEA

str. Iuliu Maniu nr. 5,
tel.-fax: 0259434526, 0359410518,
www.licgcreat.lx.ro;
e-mail: lgrecatoradea@yahoo.com

Organizează înscrieri pentru anul școlar 2011-2012,

pentru:

- cls. I în alternativa Step by Step - **50 locuri**;
- cls. a V a - **60 locuri**;
- cls. a IX a - profil real, specializarea matematică-
informatică;
- cls. a IX a - profil vocațional, specializarea
teologie.

Avantaje:

- amplasarea liceului în centrul orașului;
- asigurarea unui climat de siguranță pentru elevi;
- program de burse pentru elevi;
- rezultate deosebite la concursurile și olimpiadele
școlare;
- posibilitatea de a urma orice universitate din țară;
- internat și cantină proprie;
- organizarea de activități extrașcolare și
extracurriculare prin parteneriat
cu diverse fundații și organizații.

Ramona BĂLUȚESCU

Papa Ioan Paul al II-lea, un sfânt al inimilor ce își îngăduie să fie fericit pentru o vreme

O veste a înconjurat toată lumea vineri, 14 ianuarie: s-a hotărât, Papa Ioan Paul al II-lea va fi beatificat în data de 1 mai 2011. Un text apărut imediat pe o rețea de socializare arăta: „Dacă asta e calea pentru ca faptele unui om bun să rămână ca exemple pentru viitorime, sau pentru a i se mulțumi pentru ce a făcut pentru noi toți, atunci ura! din toată inima pentru beatificarea lui JP II! Ne vedem în Roma în 1 mai!” Ce înseamnă această beatificare pentru lume și pentru noi, românii, vom vedea mai jos, cu ajutorul unor preluări de pe portalul catholica.ro și prin contribuția câtorva ierarhi catolici din România.

În aceeași zi în care a fost anunțată așteptata dată a beatificării unui a dintre cei mai iubiți lideri religioși ai ultimului secol, Papa Ioan Paul al II-lea, milioane de mesaje au înroșit firele, concrete sau nu, ale comunicării mondiale. La textul citat mai sus a existat un răspuns: „Mă așteptam ca lucrurile să evolueze rapid în privința beatificării. A fost și este un om iubit de o lume întreagă, indiferent de confesiune și chiar religie.” Mai mult, a fost și este un om iubit de o lume întreagă, indiferent de credința sau necredință. A fost și este un om iubit de oameni de orice fel. Și probabil și marțienii l-ar fi iubit.

În mai 1999, Papa Ioan Paul al II-lea a vizitat România. Prezența lui aici a reușit să facă ceea ce un deceniu de ecumenism mimat sau neluat în seamă cu adevărat nu reușise: să îi încurajeze pe oameni să spună, să strige ceea ce, altfel, ar fi păstrat pentru ei, ca pe un vis frumos: „Unitate, unitate!” Tot la început de mai, în 2011, de data aceasta, Biserica Catolică îl va beatifica pe cel mai iubit reprezentant al ei de la ora actuală. Va fi o sărbătoare a întregii lumi.

Fiecare dintre ierarhii cu care am discutat despre această beatificare a amintit, fără să știe de declarațiile anterioare, acel strigăt de la moartea papei: „Santo subito!” Oamenii doreau să-l știe sfânt pe Papa Ioan Paul al II-lea, sfânt cât mai repede, ca să își ducă mai departe opera plină de lumină de până atunci. Dar Vaticanul își are normele și regulile sale și iată că, deși nu „subito”, și nu „sfânt”, dar totuși repede, papa inimilor noastre ajunge fericit.

Prefectul Congregației pentru Cauzele Sfinților despre apropiata beatificare

Papa Ioan Paul al II-lea, primul și singurul Papă din istorie care a vizitat România, i-a sărutat pământul și i-a vorbit limba, a celebrat Liturgia în Catedrala Sf. Iosif din București și în Parcul Izvor din capitală, va fi beatificat pe 1 mai 2011.

Data a fost anunțată oficial vineri dimineață, 14

ianuarie, odată cu semnarea de către Papa Benedict al XVI-lea a decretului de beatificare, în care figurează și numele altor candidați la cinstea altarelor, între care profesorul Giuseppe Toniolo – fondator al Săptămânii sociale a catolicilor italieni – și cinci călugărițe bosniace ucise din ură față de credință. Desigur, știrea care face acum înconjurul lumii se referă la figura Papei Karol Woityla, decedat pe 2 aprilie 2005 și ajuns în faza beatificării după recunoașterea unui miracol întâmplat puțin după moartea sa, privitor la o călugăriță franceză.

Prefectul Congregației pentru Cauzele Sfinților, Cardinalul Angelo Amato, a vorbit pentru Radio Vatican despre miracolul atribuit Papei Ioan Paul al II-lea și despre modul în care a decurs procesul de beatificare: „Spun imediat că această cauză a beneficiat de două facilitări. Prima privește exonerarea pontificală de la așteptarea a cinci ani pentru începutul său, iar a doua este plasarea pe o bandă preferențială, fără să fie pusă pe lista de așteptare. Însă în ceea ce privește rigoarea și precizia procedurală nu s-au făcut derogări.

Cauza a fost tratată ca și celelalte, urmând toate etapele prevăzute de legislația Congregației Cazelor Sfinților. Mai mult, dacă pot manifesta o primă consta-

(continuare în pag. 13)

(urmare din pag. 12)

tare a mea, tocmai pentru a onora în mod demn amintirea acestui mare Pontif, cauza a fost supusă unui scrutin deosebit de minuțios, pentru a înlătura orice dubiu și depăși orice dificultate”.

Legat de miracol, Cardinalul a precizat: „Este vorba de vindecarea de boala Parkinson a călugăriței franceze Marie Simon Pierre. Boala a fost diagnosticată în 2001 de medicul curant și de alți specialiști. Sora a primit tratamentele prescrise, care, evident, în loc să o vindece, îi atenuau parțial durerile. La știrea dispariției Papei Woityla, afectat de aceeași boală, sora Marie și celelalte surori au început să se roage și să ceară de la Pontiful defunct vindecarea.

Pe 2 iunie 2005, obosită și consumată de dureri, călugărița i-a manifestat superioarei intenția de a fi exonerată de munca profesională. Dar superioara o invită să se încreadă în mijlocirea Papei Ioan Paul al II-lea. Retrăgându-se, sora a petrecut o noapte liniștită. La trezire s-a simțit vindecată. Au dispărut durerile și nu a mai simțit nici anchilozare a articulațiilor. Era pe 3 iunie 2005, în sărbătoarea Preasfintei Inimi a lui Isus. A întrerupt imediat tratamentul și a mers la medicul curant, care nu a putut decât să îi constate vindecarea”.

(Catholica.ro)

Beatificarea: semn al profunzimii credinței și invitație la o viață pe deplin creștină

Proclamarea unui sfânt sau a unui fericit din partea Bisericii este rodul unirii diferitelor aspecte referitoare la o persoană specifică. În primul rând, este un act care afirmă ceva important în viața Bisericii însăși. Este legat de un „cult”, de exemplu față de amintirea persoanei, de recunoașterea sa deplină în conștiința comunității ecleziale, a țării, a Bisericii universale în diferite țări, continente și culturi.

Un alt aspect este conștiința faptului că „prezentarea pe altare” va fi un semn important al profunzimii credinței, al răspândirii credinței în parcursul de viață al acelei persoane, și că acest semn va deveni o invitație, un stimulent pentru noi toți la viață creștină tot mai deplină și profundă. În sfârșit, condiția sine qua non este sfințenia vieții persoanei, verificată în timpul procedurilor canonice precise și formale. Toate acestea furnizează materialul pentru decizia Succesorului lui Petru, a Papei, în vederea proclamării unui fericit sau a unui sfânt, a cultului în contextul comunității ecleziale și a liturgiei sale.

Pontificatul Papei Ioan Paul al II-lea a fost un semn clar și elocvent, nu numai pentru catolici, ci și pentru opinia publică mondială, pentru oameni de orice culoare și crez. Reacția lumii la stilul lui de viață, la dezvoltarea misiunii sale apostolice, la modul în care a suportat suferințele sale, la decizia de a duce înainte ministeriul său petrin până la sfârșit așa cum voia Providența divină și în sfârșit reacția la moartea lui, po-

pularitatea aclamației „Sfânt imediat!” pe care cineva a propus-o în ziua înmormântării lui: toate acestea au baze solide în experiența de a fi întâlnit persoana care era Papa.

Credincioșii au simțit, au experimentat că era „un om al lui Dumnezeu”, care vedea într-adevăr pașii concreți și mecanismele lumii contemporane „în Dumnezeu”, în perspectiva divină, cu ochii unui mistic care privește numai la Dumnezeu. Era în mod clar un om al rugăciunii, până acolo încât din dinamismul unirii lui personale cu Dumnezeu, din ascultarea constantă a ceea ce Dumnezeu vrea să spună într-o situație concretă a derivat toată „activitatea Papei Ioan Paul al II-lea”.

Cine era mai aproape de el a putut să vadă că înainte de a-i întâlnii pe oaspeții săi, șefi de stat, înalți reprezentanți ai Bisericii sau simpli cetățeni, Papa Ioan Paul al II-lea se reculegea în rugăciune după intențiile oaspeților și a întâlnirii care urma să aibă loc.

Rămășițele pământești ale Papei Ioan Paul al II-lea vor fi mutate din grota de sub Bazilica San Pietro într-o capelă din Bazilică, informează publicația semi-oficială a Vaticanului, L'Osservatore Romano. „Transportarea sicriului se va face fără exhumare, deci trupul Papei (Ioan Paul al II-lea) nu va fi expus.” Locul unde va fi așezat trupul defunctului Pontif va fi marcat „cu o placă simplă de marmură gravată cu textul Beatus Ioannes Paulus II” (Fericitul Ioan Paul al II-lea).

Conform aceleiași publicații, va fi folosită Capela Sf. Sebastian, care se află între Capela Pietă și Capela Preasfântului Sacrament, pe partea dreaptă cum se intră în Bazilica San Pietro. În această capelă se află rămășițele pământești ale Fericitului Papă Inocențiu al XI-lea (1676-1689; beatificat în 1956), iar numele vine de la principala figură prezentată în mozaicul de deasupra altarului, lucrare realizată de Pier Paolo Cristofari. Statuile Papilor Pius al XI-lea și Pius al XII-lea se află în stânga, respectiv dreapta altarului.

Papa Ioan Paul al II-lea va fi beatificat în Duminica Milostivirii Divine, care cade anul acesta la 1 mai, la șase ani după ce a murit la 2 aprilie 2005, în preziua acestei sărbători.

„Viața și pontificatul său au fost caracterizate de pasiunea de a face cunoscute lumii consolarea și măreția milostivirii lui Dumnezeu. De aceasta are lumea nevoie. De aceea vom avea bucuria celebrării beatificării solemne în ziua pe care el însuși a ales-o pentru ca Biserica să își fixeze privirea asupra Divinei Milostiviri”, a declarat pr. Federico Lombardi la cea mai recentă emisiune „Octava Dies” de la televiziunea vaticană. (Catholica.ro)

Ierarhi catolici români, despre beatificare

Și în România vestea alegerii datei de 1 mai ca și dată a beatificării a fost primită cu interes și emoție.

(continuare în pag. 14)

(urmare din pag. 13)

Mai ales că Papa Ioan Paul al II-lea a fost un apropiat al românilor, catolici sau ne-catolici, credincioși sau ne-credincioși, întărind legătura noastră cu el și prin vizita sa din mai 1999.

Dar nu doar faptul că Papa a vizitat România l-a apropiat de cei de aici, multe persoane din lumea catolică, mai ales din seminariile de teologie catolică obișnuind să facă vizite la Roma pentru a îl asculta în cadrul audeințelor papale sau chiar pentru a îl întâlni. O amintire pregnantă a tinerilor studenți de atunci este că papa își îngăduia timpul de a da mâna cu fiecare, în cadrul vizitelor grupurilor organizate.

„Cu deosebită bucurie am aflat că Papa Ioan Paul al II-lea va fi beatificat la 1 mai, în Duminica Milostivirii Divine. Observăm astfel cum se conturează tot mai precis un răspuns din partea autorităților Bisericii noastre catolice la acea dorință a poporului lui Dumnezeu care, în ziua funeraliilor celebrate în Piața Sf. Petru, a cerut ca Ioan Paul al II-lea să fie imediat declarat sfânt.

Parcă acum văd pancarta pe care era scris: „SANTO SUBITO”! Sigur, au trecut de atunci câțiva ani până acum; la 19 decembrie 2009 actualul Papă Benedict al XVI-lea a autorizat semnarea Decretului privind eroicitatea virtuților lui Ioan Paul al II-lea, la 14 ianuarie 2011 s-a promulgat Decretul referitor la minunea atribuită mijlocirii aceluiași Papă (vindecarea unei călugărițe de Parkinson), iar acum așteptăm 1 mai 2011. Va fi o sărbătoare a întregii lumi.

Toți știm bine că a fost un sfânt și ne bucurăm că și România, Bucureștiul i-a primit vizita și binecuvântarea în mai 1999. Ne bucurăm că avem un mare mijlocitor în Ceruri!” (Ioan Robu, arhiepiscop de București)

„Am fost foarte atașat de acest papă – soarele

nostru, după profețiile lui Malachia – legat de aceasta eu am urmărit profețiile, știam mai de dinainte cum va fi următorul papă, și am văzut prima lui vizită în Polonia, în prima țară ex-Sovietică, apoi revoluțiile. În timpul lui a fost și prăbușirea regimului ateu comunist... Vizita lui în România a fost un miracol extraordinar!

În 1991 l-am contactat prima dată cu ocazia investiturii de cardinal a lui Alexandru Todea, și l-am contactat direct. În ani a fost că l-am întâlnit și de patru-cinci ori pe an, activând în comisia unde a fost cardinalul Kasper, pentru promovarea unității între creștini. În 1994 m-a numit episcop coadjutor la Lugoj. Apoi au fost foarte multe vizite ad limina când stătea personal de vorbă cu fiecare dintre noi.

Era un om al timpurilor. Am servit de cincisprezece ori cu dânsul masa, l-am auzit vorbind nu oficial ci liber, ca om... Am fost și la înmormântarea lui și de fiecare dată când merg la Roma mergem acolo, la mormântul lui, anul trecut de două ori am cerebrat liturghia la mormântul Sfântului Petru, la câțiva metri de al lui. Este un prestigiu că Biserica recunoaște sfințenia și calitățile acestea speciale de care a dat dovadă, în rândul poporului e bucurie ca i s-au recunoscut – deși el e în lumea cerurilor de când a închis ochii.

Chiar la înmormântarea sa se striga „Santo subito”. Noi, cunoscându-l, putem apela la el și să-i aducem cultul. Putem să-l punem în fața unui altar unde să patroneze, el, ca fericit, poate să patroneze biserici. Chiar și la noi, în Banat – la Roma am văzut o biserică închinată Papei Ioan XXIII – și el e tot fericit.” (Alexandru Mesian, episcop de Lugoj)

„Papa Ioan Paul al II-lea a avut o faimă de sfințenie încă din timpul vieții. La moarte s-a strigat „Santo subito” iar ce se întâmplă acum e oarecum o normalitate – mulțumim lui Dumnezeu pentru acest lucru. Papa a fost foarte apropiat de România și de Biserica Română Unită cu Roma la fel. Dânsul e cel care a susținut apariția Bibliei de la Blaj. În anul 2000 am ținut o liturghie împreună, au fost toți episcopii români – se sărbătoreau 300 de ani de unirea cu Roma – și a fost bazilica San Pietro plină de români.

(continuare în pag. 15)

(urmare din pag. 14)

Acum Papa Ioan Paul al II-lea se roagă și pentru noi. Dacă cineva vrea să construiască o biserică, și la noi, poate să-I dea hramul său. O amintire e când la o întâlnire cu românii, la Roma, în 1991, m-a rugat să-i citesc în română ce urma să spună, să audă cum se pronunță – și m-a prins de umăr cu un gest foarte patern și apropiat”. (Virgil Bercea, episcop de Oradea)

„Beatificarea pe 1 mai este o veste deosebit de bună. Mă bucur, pentru că am putut să o primesc tocmai la Roma. Și tocmai în aceste zile m-am rugat la mormântul Papei Ioan Paul al II-lea și am putut vedea chiar și în pregătire „noul mormânt”. Era de așteptat, deoarece credincioșii și lumea în general au recunoscut în persoana lui un om deosebit, carismatic, trimis de Dumnezeu. Prin anunțarea beatificării se confirmă de fapt ceea ce deja în urmă cu 6 ani s-a pronunțat în Piața Sf. Petru. (N.n: „Santo subito!”)

Mă bucur pentru acest pas, care s-a făcut după îndeplinirea demersurilor prevăzute și care vine să îndeplinească dorința atâtor oameni. Eu cred într-adevăr, că Ioan Paul al II-lea a fost un om al lui Dumnezeu și că locul lui este între cei sfinți. Beatificarea confirmă de fapt această credință a multora. Și mai cred, că ne ajută în continuare.” (Bocskei Laszlo, episcop de Oradea)

Beatificarea Papei Ioan Paul al II-lea va avea loc în data de 1 mai. El tot sfânt rămâne pentru toată lumea, chiar dacă într-o formă „mai laică” iar popasul pe care-l face, acum, până la a fi declarat sfânt e doar o formă de modestie îngăduitoare, o răsuflare și o tragere de suflă înaintea unor fapte și mai mari.

Vacanță la Stâna de Vale

„Anul trecut, 2010, s-a reușit reamenajarea vilei „Mariana” din Stâna de Vale. Vila este amplasată în centrul stațiunii, într-un loc strategic ales, astfel având o panoramă extraordinară și totuși ascunsă între brazi, păstrează intimitatea persoanelor dornice de pace, liniște, reculegere, dorință de odihnă, iar aerul curat face din acest loc o oază de sănătate.

Vila are 3 camere, cu baie proprie, un living, bucatărie bine dotată, cămară și un foișor în curte. Locurile de cazare sunt în total 12. Vă așteptăm cu drag și vă rugăm dați de știre la toată lumea care este dornică să meargă la Stâna de Vale. Prețuri rezonabile.”

Pentru informații suplimentare luați legătura cu Biroul Pastoral: Pr. Paul Popa: 0743.630.969; D-na Ramona Dragoș: 0743.911.283 sau la adresa de email: bpploradea@yahoo.com

Biroul Pastoral

Silvia PANTIȘ

Cu Maria, Îl adorăm pe Isus

Fecioara Maria a fost prima persoană care L-a adorat pe Isus, atunci când Ea Îl purta în pântece, fiind un tabernacol viu. Ea nu s-a mulțumit să-L adore în pasivitate, după ce îngerul i-a adus la cunoștință maternitatea divină pe care a acceptat-o, ci a mers „în grabă” la vara ei Elisabeta ca să-L vestească pe Isus, era în misiune care nu aștepta amânare.

Nu întârzie cuvintele profetice ale Elisabetei: „Binecuvântată ești Tu între femei și binecuvântat este Rodul trupului Tău”, iar Ioan a „săltat de bucurie” în pântecele mamei sale, simțind prezența Mântuitorului, pentru care a fost „înainte mergătorul”.

Să-L adorăm și noi pe Isus cu Maria, Cea pe care toate generațiile o consideră fericită, incluzând desigur și generația noastră.

Să tresalte și inimile noastre de bucurie în fața Lui Isus expus spre adorare, să-L bine vestim ca Maria și să fim înainte mergători ca și Ioan.

Fecioara Maria L-a adorat când s-a născut în ieslea din Betleem, împreună cu feciorelnicul și dreptul Iosif, soțul Său, tatăl crescător al Pruncului dumnezeiesc.

L-a adorat cu magii, cu păstorii, cu tot paradisul.

Să-l primim și noi pe prunc în familiile noastre, Cel proslăvit de îngeri să fie preamărit și de noi oamenii, fiindcă ne aduce an de an sărbătoarea bucuriei, Crăciunul.

S-O cinstim pe Maria, recunoscându-i meritele de Mamă a Dumnezeului nostru și implicit, influența de mijlocitoare pentru noi către Fiul Ei.

„Faceți tot ce va spune El”, este îndemnul Fecioarei Maria, care a obținut prima minune a Fiului la nunta din Cana, deși „încă nu venise ceasul”, salvând din impas o familie în timpul unui eveniment fericit.

Mama noastră, obține de la Isus minune după minune, dacă-i ascultăm îndemnul. Maria ne îndeamnă să ne rugăm. Rozarul, meditează toată viața Fiului Său.

La sfârșitul lunii rozarului, la Mănăstirea „Maica Domnului”, membrii Cruciatei euharistice conduși de părintele Augustin Budău, l-am adorat pe Isus împreună cu Maria.

Postamentul pe care era așezat Isus Euharisticul, a fost împodobit simbolic cu un rozar de flori.

Evangeliiile citite, rugăciunile, tăcerile noastre, cântecele, au dat curs sentimentelor, trăirilor care ne înalță sufletele dorind cât mai des să-i spunem Lui Isus:

Am venit să te adorăm Isuse. Să te adorăm în tăcere uimiți de misterul Tău. Vrem să-Ți ascultăm vorbele benefice, dumnezeiești. Să-Ți vorbim și noi eficient, mai ales prin rugăciune.

„Iată Mama Ta”, ne spui fiecăruia dintre noi despre Cea mai sfântă dintre sfinți, despre Acea care Ți-a dat natura noastră umană.

Îți mulțumim Isuse că ne-ai dăruit o Mamă împodobită cu haruri de Dumnezeu. Am vrea să o împodobim și noi pe gingașa Mamă, cu rugăciunile noastre, transformate în ghirlande de flori. Cât mai multe lanțisoare de iubire, rozare preferate de Fecioara Maria să ne țină legați de Tine, printr-o dulce legătură.

Te iubim Isuse Euharistic pentru că ești cu noi aici și acum. Cum era să ratăm acest moment al întâlnirii?

Te iubim Isuse că ești cu noi oriunde și în orice moment până la sfârșitul lumii. Rămâi cu noi Marie „scară cerească”, să ne înveți a petrece cât mai mult timp în biserică, să-L adorăm pe Isus care a coborât printre noi, prin Tine.

Isus reprezintă biserica, Tu ești Mama bisericii.

Cu ocazia sărbătorii: „Intrarea în biserică a Micii Domnului”, la Mănăstirea „Maica Domnului” a avut loc o oră de adorație la Isus Euharisticul expus și priveghere mariană, alături fiind statuia Maicii Domnului înconjurată de flori. Membrii Reuniunii Mariane, tinerii din parohie și părintele paroh Mihai Vătămanelu au susținut acest moment.

Să fim întotdeauna dispuși a recunoaște meritele Mamei cerești și să-i repetăm deseori:

Fecioară Maria, cu câtă credință ai mers Tu la doar trei ani în templul din Ierusalim și cât de dornică ai fost să-L slujești pe Dumnezeu. Câtă iubire sfântă emană ființa Ta curată. Câtă comuniune ai avut cu Dumnezeu, Cel ce Te-a ales de Mamă pentru Fiul Său. Ce plină erai de Spirit Sfânt, Cel ce a săvârșit în Tine lucrarea care a biruit legile firii. Ai fost ca o Stea care a răsărit, ce pregătea intrarea în lume a Soarelui dreptății. În chivot era vasul cu mană. Ai fost vasul ales de Domnul, Vas sfânt, Vas vrednic de cinste, care L-a zămislit și născut pe Isus, Cel care Te-a ridicat la cinstea de Mamă a Lui Dumnezeu

Fecioară Maria, Tu ai fost denumită Vas vestit de cucernicie. Învață-ne și pe noi cucernicia Ta, supunerea și iubirea față de Dumnezeu. Îndrumă-ne cât mai des la Isus, mana noastră cerească.

În chivot mai erau adăpostite tablele legii. Tu Fecioară, ai adăpostit nu tablele legii, ci pe însuși Autorul lor și aveai întipărite în inimă cele zece porunci.

Vrem să Te cunoaștem, să Te iubim și să Te imităm. Ești nu numai Mama Lui Isus, ci și Mama noastră. Ascultă-ne Născătoare de Dumnezeu cu bunăvoință. Fiul Tău Ți-a așezat în brațele Tale toate comorile harurilor Sale și ale îndurării. Ești atotputernică prin har. Isus a rămas cu noi în Taina sfântă a altarului. Tu ești și acum în preajma Lui, ca odinioară în fața Sfintei Sfintelor.

Te rugăm să ne ții aproape de Tine și de iubitul Mântuitor!

A trecut la Domnul părintele Victor Mihai Pop din Șimleu-Silvaniei

În data de 17 ianuarie 2011 a trecut la Domnul părintele Victor Mihai Pop din Șimleu-Silvaniei.

Părintele Victor a văzut lumina zilei la data de 7 octombrie 1922 în localitatea Drighiu, comuna Halmășd, județul Sălaj. A fost fiul învățătorului Ambroziu Pop din Drighiu și al Herminei Cornelia, născută Sas, din Corund, județul Satu-Mare, fiind penultimul născut dintre cei 9 copii.

Primii ani ai copilăriei i-a petrecut în localitatea natală Drighiu, încununată cu multe amintiri frumoase. Școala primară o va începe în aceeași localitate, continuată cu gimnaziul la Șimleu-Silvaniei în cadrul Liceului Simion Bărnuțiu, actualmente Grup Școlar Ioan Ossian. Aici l-a avut ca director chiar pe Ioan Ossian și cu care se va întâlni în timpul detenției și la Canal.

Datorită cedării Ardealului de Nord este nevoit să-și întrerupă studiile câteva luni, urmând să se înscrie la Școala Normală din Oradea, avându-i ca profesori printre alții, pe Dl. Domuța, Sabău Vasile, Vartolomeu, episcop fiind PSS Ioan Suciu.

După anii de liceu se înscrie la Academia Teologică, urmând astfel calea deschisă în familie de fratele său cu patru ani mai mare, Dumitru Aurel. Din păcate nu va reuși să încheie acest ciclu datorită scoaterii în ilegalitate a Bisericii Greco-Catolice pe 1 decembrie 1948, el fiind în acel moment în anul trei de studii. La Academie i-a avut ca îndrumători spirituali și profesori pe viitorul episcop Dr. Iuliu Hirțea, Pr. Dr. Ioan Georgescu, Francisc Hubic, rectori fiind Pr. Dr. Coriolan Tămâian și Pr. Dr. Gavrilă Stan.

Situația dramatică și oarecum confuză a Bisericii noastre îl va face să se îndrepte momentan pentru o profesie mai puțin eclezială. În aceste condiții, anul 1951 îl găsește ca director al școlii din Boianu Mare, raionul Marghita, îndeplinind profesia de învățător, așa cum rezultă din Cartea de Muncă.

În contextul persecuției Bisericii Greco-Catolice este prins și reținut la Miliția din Marghita, iar la data de 23 martie 1951 va fi condamnat la doi ani de închisoare cu reducerea ulterioară a pedepsei la 10 luni, pentru săvârșirea infracțiunii de „omisiune a denunțării”, prin sentința nr. 751/1951 a Tribunalului Militar Cluj. De asemenea, este obligat să plătească statului cheltuieli de judecată în valoare de 2.000 lei. Urmează astfel suferința unor regimuri severe din închisori precum Oradea, imediat după Marghita, Jilava sau Canal. Toate acestea pentru faptul că, teologi sau preoți fiind, se celebrau Sfintele Liturghii clandestin la ei acasă.

Pr. Ilie Borz, paroh de Drighiu și martir al Bisericii, mort în închisoarea din Aiud, este cel ce deseori slujea Sfânta Liturghie în casa părintelui Victor Mihai Pop. Motivul detenției pentru părintele Victor va fi nedenunțarea celorlalți credincioși ce se aflau în casă

atunci când părintele Ilie venea să celebreze Sfânta Liturghie. De asemenea, părintele Victor Mihai va fi, se pare, ultimul dintre cunoscuții care-l va vedea pe părintele Ilie Borz în viață, la Jilava, chiar propunându-i ca să ia împreună drumul închisorii de la Canal. Aici părintele Victor spera într-un tratament mai bun, și poate chiar la vizitele unui unchi de-al său, stabilit în Constanța. Părintele Borz va refuza deoarece și el spera ca apropierea de casă, la o închisoare din Ardeal să-i confere posibilitatea de a fi vizitat de rude sau credincioși, așa cum mărturisea părintele Victor.

La ieșirea din închisoare, Securitatea îi va fi mereu pe urme, până în 1989 fiind urmărit și percheziționat de câteva ori. Ca urmare a faptului că a făcut închisoare politică, nu va mai ocupa funcții înalte, excepție făcând câțiva ani după 1964, când va ocupa funcția de director la școala din Almașu Mic, comuna Balc, județul Bihor. După eliberarea din închisoare urmează un lung periplu ca dascăl-învățător în comune și sate precum cele mai sus amintite, dar și în localități precum: Crasna, Plopiș, Chiejd, toate din județul Sălaj, având funcții și calități de profesor, profesor suplinitor, pedagog, învățător, educator, etc.

După anii 1968-1969, va urma timp de trei ani cursurile Institutului Pedagogic din Suceava, iar în anul 1978 termină cursurile Facultății de Istorie-Filozofie din cadrul Universității Babeș-Bolyai, din Cluj-Napoca, cu lucrarea de Licență: „Schită Monografică a comunei Halmășd din cele mai vechi timpuri până azi”. Probabil din această cauză părintele Victor Pop a fost cunoscut îndeobște ca „profesorul de istorie”, pre-

(continuare în pag. 18)

(urmare din pag. 17)

dând însă de-a lungul timpului și alte materii precum: geografie, limba română, muzică, educație fizică, etc., materii ce timpul, locul mai sărac sau condițiile neprielnice le impuneau.

Finalul activității ca dascăl îl va surprinde ocupând funcția de profesor educator grad II la Școala Specială din Șimleu-Silvaniei, oraș unde se stabilește începând cu 1969, și unde își va construi o casă din economii proprii. Gradul I credem că nu a reușit să-l obțină tocmai ca urmare a trecutului anti-regim pe care îl avea. La Școala Specială va aduna în jur de 15 ani, până în 1987 când va ieși la pensie. Aici lumea îl amintește pe părintele Victor ca un om blând, răbdător și totdeauna ca un mare factor pacificator, împăciuitoare și iertător în raporturile cu colegii, elevii sau cei din jur.

În timpul activității ca dascăl dar și după, părintele Victor Mihai va întreține legătura cu Biserica Greco-Catolică clandestină prin familia fratelui său, părintele Dumitru Aurel Pop, preot greco-catolic ce activa ca paroh ortodox la Horoatu-Crasnei, județul Sălaj, respectiv Cluj-Napoca, dar și prin călugărițele „Mariane”, ordin din care făcea parte sora sa mai mare Emilia Cornelia. De asemenea, părintele avea relații cu o seamă de preoți care activau ca preoți ortodocși, însă în conștiință se mărturiseau greco-catolici. Totodată, părintele Victor va frecventa deseori în anii de prigoană a Bisericii, Biserica Catolică de rit Latin.

Ieșit la pensie se va dedica unor activități de colaborare cu diverse Asociații precum: Asociația Generală a Românilor Uniți (AGRU), activități patriotico-naționale, precum conducerea Societății „Amicii Regelui Mihai”, filiala Șimleu-Silvaniei, dar și ca membru și simpatizant al PNȚCD începând cu reînființarea de după 1989.

Ca o încununare a vieții sale în care l-a slujit pe Dumnezeu și pe aproapele, Cel de Sus îl va binecuvânta cu primirea hirotonirii în clandestinitate, cu două luni înainte de căderea regimului comunist, la 7 octombrie 1989 - chiar de ziua sa - de către episcopul de atunci Alexandru Todea, la reședința acestuia din Reghin.

Vor urma din nou o serie de activități și acțiuni pe care părintele le onorează cu succes, dintre care ca mai importantă rămâne ocuparea funcției de paroh în comuna Halmășd, județul Sălaj, între anii 1998-2002, fiind unul din inițiatorii reînființării parohiei după 1989, și primul paroh de după Revoluție. A predat religie câțiva ani la cele două Grupuri Școlare din Șimleu-Silvaniei: Iuliu Maniu și Ioan Ossian. Totodată a avut relații de amiciție și prețuire cu personalități precum: părintele Matei Boilă de la Cluj-Napoca, părintele Anton Moisin - Brașov, surorile Coposu - București, sau chiar și cu Majestatea lor Regele Mihai și Regina Ana de România.

Între realizările preacucerniciei sale, mai putem menționa scrierea unei cărți cu titlul „Toți rugătorii

Tăi nu vor muri”, carte dedicată Preacuratei Fecioare Maria, încă în stadiul de manuscris și nepublicată; ridicarea Statuii Preacuratei Fecioare Mame din curtea Spitalului Orășenesc Șimleu-Silvaniei, realizare ce i se poate atribui în exclusivitate, pentru că, chiar fiind deja la o vârstă înaintată, s-a zbatut foarte mult pentru realizarea ei. Alte activități înălțătoare de suflete sunt dese pelerinaje pe care părintele le efectua la locuri sfinte din țară precum: Mănăstirea Cacica, jud. Suceava, sau Mănăstirea Radna, jud. Arad.

Realizările părintelui Victor Mihai nu se opresc aici, ele fiind nenumărate. O spun foarte multe însemnări și caiete ale dânsului, cât și dese conversații pe care le-a avut în timpul vieții cu credincioșii, cu persoanele din jur, cu apropiații, însă dimensiunile articolului nu le permit nici măcar a fi exemplificate. Urmează ca viitorul să ni le reveleze fiecăruia dintre noi în măsura interesului și a fidelității. Oricum, ele rămân gravate în fiecare dintre cei care l-am cunoscut personal și i-am cunoscut viața. Părintele Pop a fost cunoscut ca un bun confesor și lumea se spovedea deseori la dânsul. A avut și are fii spirituali care l-au iubit și îl vor iubi pentru tot ce a făcut pentru ei.

Nu putem să nu ne gândim în acest ceas la părintele Victor Mihai care reprezintă o altă filă de istorie a mărturiei credinței, desprinsă din suferința Bisericii Române Unite, și care astăzi și-a luat zborul către Casa Tatălui. Ne rămân sutele de elevi pe care i-a învățat de-a lungul timpului cu multă răbdare și omenie, cu multă dăruire și dragoste, zecile și sutele de credincioși, oameni simpli și nenumărați care l-au cunoscut în spovadă și nu numai, cetățenii orașului Șimleu-Silvaniei sau din satele dimprejur și alte centre, care i-au apreciat răbdarea și bunătatea ieșită din comun în nenumărate situații, și care l-au prețuit. La aceștia se adaugă alte zeci și sute de persoane din diverse asociații, locuri de muncă, din familie sau credincioși ce formau un nucleu în jurul lui și care beneficiau de sfaturile sale înțelepte și înțelegătoare. Și rămânem noi toți cei care l-am cunoscut și iubit.

Astăzi a plecat dintre noi unul din ultimii studenți teologi modelați direct de marile nume de episcopi și preoți ai Bisericii Române Unite din perioada interbelică: Valeriu Traian Frențiu, Iuliu Hossu, Ioan Suci, Iuliu Hirțea - ca să-i numim pe cei mai mari -, una din perioadele cele mai frumoase ale Bisericii Române Unite, ce a dat un mare număr de martiri în închisorile comuniste pentru libertate religioasă, credință și adevăr. Dumnezeu să ne ajute și să ne conducă pe fiecare dintre noi spre locul în care în aceste zile l-a mutat pe părintele Victor. Să ne rugăm pentru sufletul dânsului pentru ca și dânsul la rândul său să se roage pentru fiecare dintre noi ca Dumnezeu să ne dea cu împlinire harul său.

Antoni POP

Ministrul Afacerilor Externe al României, Teodor Baconschi, în vizită la Episcopia Greco-Catolică de Oradea

Ministrul Afacerilor Externe al României, Teodor Baconschi, a fost prezent joi, 13 ianuarie 2011, în Oradea, unde Domnia Sa a susținut două conferințe, la Universitatea Agora și Universitatea Baptistă Emanuel. La invitația Preasfinției Sale Virgil Bercea, domnul Teodor Baconschi a făcut o vizită și la Episcopia Română Unită cu Roma, Greco-Catolică.

Ministrul Afacerilor Externe a fost însoțit, în cursul vizitei, de către dl. Gavrilă Ghilea – prefectul județului Bihor, prof. dr. Radu Carp – directorul Institutului Diplomatic Român, dl. Ștefan Seremi – deputat PDL, dl. Adrian Papahagi – consilier al Ministrului Afacerilor Externe și dl. Mișu Jean Manolescu – rectorul Universității Agora din Oradea.

În calitate de reprezentant al Conferinței Episcopilor Catolici din România la COMECE, Preasfințitul Virgil a solicitat domnului ministru Baconschi ca țara noastră să se alăture inițiativei miniștrilor de externe italian, francez, polonez și maghiar, prin care se dorește ca Uniunea Europeană să identifice soluții prin care comunitățile creștine din Orientul Apropiat și Mijlociu să fie protejate de tendința de epurare religioasă. Opinia publică este la curent cu recente atacuri care au avut loc împotriva unei biserici din Bagdad (Irak), precum și asupra unei biserici din Alexandria (Egipt).

S-a discutat despre o posibilă vizită a Sfântului Părinte Papa Benedict al XVI-lea în România. Apoi s-au abordat probleme privind raporturile dintre Biserica Română Unită cu Roma, Greco-Catolică și Statul Român, dar și relațiile interconfesionale. În cadrul întâlnirii, Preasfințitul Virgil a propus o colaborare între Biserică și autorități în vederea ridicării la Svinica, în

Slovacia, a unui monument dedicat preotului și cărturarului Gheorghe Șincai. De asemenea s-a discutat problema vizelor pentru românii din Ucraina, precum și posibilitatea ca elevii români de dincolo de Tisa să poată studia la Liceele din Sighetu-Marmației.

În cadrul întâlnirii s-a discutat despre relația Bisericii noastre cu Biserica Ortodoxă, despre rolul preoților greco-catolici care lucrează în comunitățile din străinătate și aspecte legate de Fundația Creștin-Democrată în promovarea valorilor creștine.

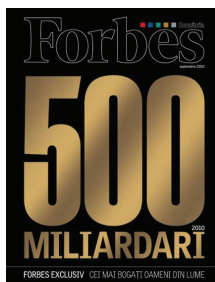
Biroul de presă

Colectă Specială

Caritas Eparhial Oradea a ales ca zi specială a carității noastre comunitare duminica „Samariteanului Milostiv”, zi în care s-a organizat o colectă specială. Tasul din data de 14 noiembrie 2010, duminica „Samariteanul Milostiv” a fost predat de fiecare parohie asociației. Astfel au intrat în caseria asociației suma de **17.436 lei**. Ulterior s-au mai primit bani de la următoarele parohii: **Parohia Peceiu, 55 lei; Parohia Ban, 70 lei; Parohia Izvoarele, 30 lei; Parohia Babța, 300 lei și Parohia Racova, 100 lei**. Domnul să vă binecuvânteze pe toți cei ce aduceți daruri și faceți bine întru sfintele noastre biserici și vă aduceți aminte de cei săraci.

Caritas - locul I în topul filantropilor din România

Forbes Romania a realizat, pentru al doilea an consecutiv, topul filantropilor din România, pe trei categorii: fundații, companii mari, companii medii și mici. Pe primele trei locuri la fundații s-au situat Caritas Romania (cu 12,97 milioane de euro buget în 2009), Fundația Dinu Patriciu (cu 5,4 milioane euro) și Fundația World Vision (cu 5,1 milioane euro). Potrivit ediției 2010, secțiunea Fundații, Caritas ocupă locul întâi în funcție de bugetul alocat programelor sociale derulate în anul 2009, de respectiv 12,97 milioane de euro. Fondurile au fost alocate în 2009 pentru proiecte de care au beneficiat 55.632 de persoane. Toate organizațiile Caritas din România au parteneriate cu autoritățile locale și furnizează servicii copiilor din mediile defavorizate aflați în risc, persoanelor cu nevoi speciale, bătrânilor, familiilor numeroase și cu venituri mici. În București, 90% din beneficiarii Caritas sunt ortodocși. (<http://www.adevarul.ro/forbes>).

ASOCIAȚIA CARITAS EPARHIAL ORADEA

str. Episcop Mihai Pavel, 3; tel. 0359/418.212; fax. 0359/418.211;
e-mail: caritaseparhial@yahoo.it
www.caritaseparhial.ro

Construim împreună cu 2%

Fii generoși fără să pierdeți nimic!

Contribuiți la ridicarea Casei Frențu direcționând 2% din impozitul pe venitul din 2010!

DATE DE IDENTIFICARE

Denumire entitate non profit
**ASOCIAȚIA
CARITAS EPARHIAL ORADEA**

Cod Fiscal
RO 17085486

Cont bancar
**RO 27 BTRL 0050 1205 7261 6902
BANCA TRANSILVANIA**

Fișa completată se depune la Administrația Financiară sau poate aduce la sediul asociației.
Le vom depune noi la Administrația Financiară.